

POWSTYDZIĆ SIĘ (8) *vb pf*

się (7), się (1).

o jasne.

fut 1 sg powstydzę się (6). ◇ 2 sg powstydzisz się (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w. s.v. powstydzić.

Doznać uczucia wstydu, zawstydzić się [zawsze z zaprzecze] (8) : (nagł) Metellus Rzymfki pan. (-)
Kiedy pod iednym zamkiem mieycá oglédował/ Kędyby był ku łzturmu łłufnie przypuścić miał.
A Rotmiftrz ieden rzeczę/ ia fie nie powstydzę/ Od was dzyelięc człówiekow/ iuz ia mieyfce widzę/
Iže możefz wziąć zamek *RejZwierz* 27v.

powstydzić się czego (1): Záfrafłowác fie mułfą zli opyekunowye/ Y vbogich šírotek złościwi
łędzyowye. Boś ty yełt Bog co włfytko ácz z wyłoká widziłz/ A żadnego fie łtanu nigdy nye
powłtydziłz. LubPs P5.

powstydzić się za kogo, za co (6): RejKup x7, aa5; Nie lękay fie piękna páni/ łługi łwoie widziłz/
Zá ktore fie nigdy/ dá Bóg/ łpráwnie nie powłtydziłz. KochZuz A3v; Oddam mu wdźięczné Rymy/
które áz z zacnégo Wynikły Helikonu [...] Wiem/ że fie nie powłtydzę zá té dáry moie OstrEpit A3v.
Cf powstydzić się za kogo, za co przed kim.

powstydzić się za kogo, za co przed kim (2): Niemało [z] łobą tego mám Wyprawilem fię yako Pan
łłdzie przéd Bogem tak widzé Ni záć fię tám niepowłtydzie RejKup t6v; RejWiz 95v.

Formacje współrdzenne cf WSTYDZIĆ SIĘ.